

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Драматична борба...

(41)

– Милош се заиста потпуно опоравио. Чинило му се да је тек сада, у трећој рунди, отпочео да боксује. А оно раније што се догодило био је само рђав сан. Једва се и сећао прве и друге рунде. У глави му се мутило, чело прскало од бола! Џое Нокса видео је као у магли, само је назирао његову силуету. Боксовао је насумце, поводећи се искључиво за инстинктом, крећући се по рингу као месечар!

Први ударци деловали су повољно и он је мало дошао себи, али Црнац је стално нападао, наметнуо му је свој систем борбе изблиза и просто га је раскидао на комаде брзим и јаким ударцима. Док се снашао већ се нашао на поду! Не би ни покушао да устане. Био је чак задовољан што му се пружила прилика да заборави на све, да утоне у блаженство сна. А тада је чуо њен глас, видео је њено лице, озариле су га њене очи.

Она је била ту, смешила се на њега, шапутала му да га воли, тражила од њега да победи. Оставила је свога вереника, побегла из родитељске куће, долетела у Спортску палату, спремна да му се баци у загрљај, да буде само његова!

Вредело је, дакле, борити се!

Црнац напада стално, али Милош вешто избегава ударце. Клони се клинча, не напада, контрира по некад када би се Црнац случајно открио нападајући, брани се вешто и измиче. Он зна зашто тако ради. Одмара се, прикупља снагу, сконцентрише се. А Црнац нека само наваљује, нека га јури по рингу. Умор ће да успори његове ударце, поколебаће његову сигурност, учиниће га малодушним и неопрезним. А онда, онда ће он да ступи у акцију, прећи ће у напад.

Гонг!

Још једна рунда је прошла. Гастон му задовољно шапуће у ухо:

– Одмарајте се и у овој рунди. Радите само левом, опрезно, сметајући му. Гађајте га у леву обрву. Осетљива је. Ако му је расечете сметаће му знатно, јер много квари. Дакле, полако и пажљиво...

Али ма колико да је пазио један ударац стресао га је свег. Мислио је да ће се срушити. Нешто влажно, горко, лепљиво, потекло му је из носа, сливало се у уста и гушило га. Обрисао је рукавицом лице и угледао крв. Сагнуо се брзо, јер је један свенг претио да му однесе главу, да је одсече као сабљом!

Сада су у клинчу. Црнац дахће, дише убрзано и мрмља:

– Хоћеш ли већ једном да се опружиш, погано псето!

Милош не доспева да му одговори, јер их судија раздваја. Чему, уосталом, да се обзире на увреду недостојног противника. Црнац је бесан, љут као рис, нервозан.

То је најбољи знак да више није сигуран у себе, да жели да раздражи противника, да га натера да погреша.

Одмор.

Поред ринга, на малом узвишењу, један младић грозничаво, брзо, узбуђено, али разговетно говори непрестано и не скида поглед са ринга. Она црна, мала справа, јајастог облика – то је микрофон. Широм целог света јечи глас спикера, обавештава стотине хиљада љубитеља боксерског спорта о току борбе у Палати спорта за првенство света полутешке категорије.

Спикер неуморно наставља свој извештај:

– Почиње пета рунда. Противници су на средини ринга. Гледају се као мачка и псето, пре него што насрну једно на другог. Мишел Крише је потпуно свеж. Одакле том младићу толико снаге? Из рунде у рунду он је све бољи, одморнији, опаснији. Као да неким чудом црпе енергију из ваздуха! Џое Нокс дише убрзано, неправилно, често маше главом и нервозно скакуће. То није добар знак. Борба исувише дуго траје. То се њему изгледа не свиђа. Што више рунди, његове шансе су све мање...

Одахнуо је за тренутак, а затим наставио попут грамофонске плоче:

– Чули сте тресак који замало није покварио микрофон. То се Палата спорта дрма од земљотреса који стварају навијачи. Џоева левица подигла је све људе око мене на ноге, извукла им крик одушевљења из груди... сручила се као комета на браду Мишела Кришеа... Србин одлеће у конопце и одбија се као лопта. Џоев кроше прети да га баци у публику, али ударац је за длаку промашио циљ. Овај Крише је сила! Мајстор је у ескивирању... Врти се као чигра, иако је по мало гроги. Како и не би био од оваквог директа, брзог као муња, страшног као гром! Или је његова глава неосетљива као да је од дрвета, или Џое више не удара као пре. Шампањац пенуша у њему и умањује му снагу...

Спикер брише зној са зајапуреног лица слободном руком и неуморно наставља:

– Борба је толико узбудљива, тако драматична, акције толико брзе да ни најбрбљивија жена не би успела да вам их опише. Ово је меч који се не заборавља. Коса ми се диже на глави од удараца који пљуште по другима. Да сам на њиховом месту одавно бих био мртав! Захваљујем Богу што ми је поклатио овако брбљив језик, а не боксерске рукавице!.. Ево их опет на рингу. Шеста рунда је отпочела. Стари Џое се још увек сјајно држи. Његове песнице севају под светлошћу рефлектора, али погађају само празан простор. Мишел Крише је однекуд набавио федере и сакрио их негде у ногама. Толико се клати да га је немогуће погодити.

Изгледало је да га већ видим како пада, покошен, а он се већ смеши на другом крају ринга и узвраћа ударце митраљеском пољбом. Његови крошеи, пласирани вешто и прецизно, изазивају звезде пред Џоевим очима. Црнац, међутим, још увек има иницијативу у својим рукама. Када би се сада меч завршио прогласили би га победником. Поена има пуну врећу. Али Крише има пред собом још девет рунди... Лепа фора!

Док навијачи дрхте поред радио апарата, не дижући се од узбуђења, спикер застаје за тренутак да попије чашу воде. Уста су му сува, грло га пече као да гута ватру. Има, уосталом, времена да предахне, јер се и боксери одмарају у својим угловима, док менаџери и секунданци послују око њих, журбано, вешто, искусним и добрим прорачунатим покретима.

Седма рунда! – продужава спикер. – Џое Нокс је остао у своме углу. Стари шампион је, дакле, уморан. Мора да се сада горко каје што је попио читаво море шампањца. Али кад је неко увек тако жедан као он, онда му ни Океан не би био довољан!.. Сада плаћа цех својих страсти. Мишел Крише му прилази лаким, гипким корацима, фентира га левом, извлачи га ка средини ринга и као да га намешта за ударац десницом. Али Џое Нокс је искусан и лукав. Тешко га је навући на танак лед. Он се одмара и добро чува своје лице. Па ипак, једна серија удараца бубња по његовим грудима, погађа га у срце, завршава се у плексус. Црнац се мршти као да је попио ричинус. Али његове муке тек настају. Србин је веома опасан кад излази из клинча. Аперкати севају и демолирају лице противника. У Џое Нокса неће се више заљубити ниједна лепа девојка. Јер лице му је чворновато, исечено, умрљано крвљу. Још мало па неће ваљати ни Богу ни људима!..

Спикер уморно седа на столицу, али говори даље, без престанка. Он даје знак једном новинару да се одмакне мало даље, јер му смета звук писаће машине. Новинар му чини по вољи. То је Жорж Дегранж, најчувенији париски стручњак за бокс. Ево шта он пише у свом извештају о осмој рунди:

– Петнаесту рунду уопште нећемо гледати. Нећемо зато јер се неће одржати! Дај Боже да се овај сјајан меч продужи још мало, бар до дванаесте рунде. Одавно нисам уживао тако искрено, тако спонтано у једној боксерској борби као сада, пишући овај извештај. Све одлике боксерског спорта испољују се пред нашим одушевљеним очима. Они који су остали код куће изгубили су врло много. Ко зна колико ће времена опет проћи док присуствујемо једној овако узбудљивој борби.

Чује се знак за почетак осме рунде. Јадни Џое, жао ми га је! Такав боксер се не рађа сваки дан. Играо се са својим противницима читавих десет година, а сада се други игра њиме! Мишел Крише, прави делија, као од брега одваљен, боксује у осмој рунди као да је меч тек сада почео! И то он, који се као неким чудом спасао нок-аута у другој рунди!

Сада наваљује левицом, пласира одједном по три удараца. Десном, не ради ништа. Али кад је покрене, све ће бити готово. Шампиона света однеће у свлачионицу. Желео бих само да се то догоди што доцније, да бих имао прилике да се што више дивим будућем прваку, коме је ово последњи меч.

Још један минут преостало је до краја осме рунде. Не бих волео да се нађем место старога Џоа на рингу. Он је принуђен само да се брани. Тражи спас у клинчу, виси на конопцима, бежи по рингу, али га свуда стижу дугачке руке противника, уништавајући све сигурније у њему сваки трачак отпорности и животне снаге!

– У следећој рунди предвиђам крај!

Брзим покретом новинар је извадио исписану шлајфну из машине и пружио је своме помоћнику, који је отрчао на телефон да је издиктира редакцији. Нешто доцније на париским булеварима свет ће радознало да гута очима о последњим трзајима шампиона, који већ десет година суверено влада боксерским рингом.

Бам!

Џое Нокс се с муком подигао са столице. Био је изнурен и све га је болело. Ах, да је имао само чашу шампањца! Једну једину чашу тог пенушаваог пића, да окваси грло, да овлажи надувене, испуцапе усне. Показао би он већ том дечаку који се шепури као паун. Дао би све за то мало шампањца, сав хонорар који ће примити од меча.

Неколико гутљаја улили би му нову снагу, разбистрили би му поглед, повратили би му самопоуздање. А снага му је толико потребна. Јер он се не бори само са Мишелом Кришеом. Његов противник је много подмуклији, опаснији, страшнији. Он се бори са старошћу!

Лице му се грчи од бола, уста немоћно отварају, гутајући похлепно ваздух, руке му постају све теже, покрети испрекидани, поглед молећив. Његове зенице вапијају за чашом алкохола, за тим елексиром његовог измученог тела.

Фљас!

Леви директ погодио га је посред лица. Сева му пред очима и бруји у ушима, тутњи у глави. Широм отворене зенице угледаше, међутим, ведро лице противника. још свеже, без бора, орошено знојем. С последњим атомом снаге јурнуо је. Испружио је руку и свом преосталом снагом насрнуо напред.

Мишел је чекао тај моменат. Већ девет рунди он вреба повољну прилику. Измакао је вешто ударцу, коракнуо у страну, окренуо се муњевитом брзином, тако да му је противник дошао са стране, с профила, посрћући, повучен напред промашеним ударцем. Закачио га је десним крошеом у врх браде. Био је то тако брз ударац да га многи нису ни запазили. Видели су само како се црно тело срозало на под. Одјекнуо је туп пад, допраћен усклицима гомиле.

Милош се повукао у свој угао и наслонио се на конопце. Испод његових ногу стајала је Ани, блистава лица, насмејана, зажарених образа. Клицала је:

– Мишеле, драги, љубим те!

Окренуо се и погледао у немоћно тело на поду. Судија је баш довршавао бројење:

... девет... десет... аут!

Раширио је руке отсечним покретом над бившим шампионом, притрчао Милошу и подигао му десну руку увис.

– Насмејан, Милош се опијао овацијама које су га окруживале. А затим се одједном отргнуо од судије, прескочио конопцац и сручио се поред спикера, који је уплашено руком штитио свој микрофон. Нашао се поред Ани и чврсто је загрлио, спајајући своје усне са њеним.

Спикер их је гледао потсмешљиво и завршио је свој извештај.

– Док Џое Нокса односе у свлачионицу, нови шампион света

доживљује већ свој први пораз: Потпуно је гроги у наручју своје веренице, која га својим руменим, сочним уснама, успављује сигурније од најјачег ударца!..

(Крај)

LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Dramatična borba...

(41)

– Miloš se zaista potpuno oporavio. Činilo mu se da je tek sada, u trećoj rundi, otpočeo da boksuje. A ono ranije što se dogodilo bio je samo rđav san. Jedva se i sećao prve i druge runde. U glavi mu se mutilo, čelo prskalo od bola! Džoe Noksa video je kao u magli, samo je nazirao njegovu siluetu. Boksovao je nasumce, povodeći se isključivo za instinktom, krećući se po ringu kao mesečar!

Prvi udarci delovali su povoljno i on je malo došao sebi, ali Crnac je stalno napadao, nametnuo mu je svoj sistem borbe izbliza i prosto ga je raskidao na komade brzim i jakim udarcima. Dok se snašao već se našao na podu! Ne bi ni pokušao da ustane. Bio je čak zadovoljan što mu se pružila prilika da zaboravi na sve, da utone u blaženstvo sna. A tada je čuo njen glas, video je njeno lice, ozarile su ga njene oči.

Ona je bila tu, smešila se na njega, šaputala mu da ga voli, tražila od njega da pobjedi. Ostavila je svoga verenika, pobegla iz roditeljske kuće, doletela u Sportsku palatu, spremna da mu se baci u zagrljaj, da bude samo njegova!

Vredelo je, dakle, boriti se!

Crnac napada stalno, ali Miloš vešto izbegava udarce. Kloni se klinča, ne napada, kontrira po nekad kada bi se Crnac slučajno otkrio napadajući, brani se vešto i izmiče. On zna zašto tako radi. Odmara se, prikuplja snagu, skoncentriše se. A Crnac neka samo navaljuje, neka ga juri po ringu. Umor će da uspori njegove udarce, pokolebaće njegovu sigurnost, učiniće ga malodušnim i neopreznim. A onda, onda će on da stupi u akciju, preći će u napad.

Gong!

Još jedna runda je prošla. Gaston my zadovoljno šapuće u uho:

– Odmarajte se i u ovoj rundi. Radite samo levom, oprezno, smetajući mu. Gađajte ga u levu obrvu. Osetljiva je. Ako mu je rasečete smetaće mu znatno, jer mnogo krvari. Dakle, polako i pažljivo...

Ali ma koliko da je pazio jedan udarac stresao ga je sveg. Mislio je da će se srušiti. Nešto vlažno, gorko, lepljivo, poteklo mu je iz nosa, slivalo se u usta i gušilo ga. Obrisao je rukavicom lice i ugledao krv. Sagnuo se brzo, jer je jedan sveng pretio da mu odnese glavu, da je odseče kao sabljom!

Sada su u klinču. Crnac dahće, diše ubrzano i mrmlija:

– Hoćeš li već jednom da se opružiš, pogano pseto!

Miloš ne dospeva da mu odgovori, jer ih sudija razdvaja. Čemu, uostalom, da se obzire na uvredu nedostojnog protivnika. Crnac je besan, ljut kao ris, nervozan. To je najbolji znak da više nije siguran u sebe, da želi da razdraži protivnika, da ga natera da pogreši.

Odmor.

Pored ringa, na malom uzvišenju, jedan mladić grozničavo, brzo, uzbuđeno, ali razgovetno govori neprestano i ne skida pogled sa ringa. Ona crna, mala sprava, jajastog oblika – to je mikrofona. Širom celoga sveta ječi glas spikera, obaveštava stotine hiljada ljubitelja bokferskog sporta o toku borbe u Palati sporta za prvenstvo sveta poluteške kategorije.

Spiker neumorno nastavlja svoj izveštaj:

– Počinje peta runda. Protivnici su na sredini ringa. Gledaju se kao mačka i pseto, pre nego što nasrnu jedno na drugog. Mišel Kriše je potpuno svež. Odakle tom mladiću toliko snage? Iz runde u rundu on je sve bolji, odmorniji, opasniji. Kao da nekim čudom crpe energiju iz vazduha! Džoe Noks diše ubrzano, nepravilno, često maše glavom i nervozno skakuće. To nije dobar znak. Borba isuviše dugo traje. To se njemu izgleda ne sviđa. Što više rundi, njegove šanse su sve manje...

Odahnuo je za trenutak, a zatim nastavio poput gramofonske ploče:

– Čuli ste tresak koji zamalo nije pokvario mikrofona. To se Palata sporta drma od zemljotresa koji stvaraju navijači. Džoeva levica podigla je sve ljude oko mene na noge, izvukla im krik oduševljenja iz grudi... sručila se kao kometa na bradu Mišela Krišea... Srbina odleće u konopce i odbija se kao lopta. Džoev kroše preti da ga baci u publiku, ali udarac je za dlaku promašio cilj. Ovaj Kriše je sila! Majstor je u eskiviranju... Vrti se kao čigra, iako je po malo grogi. Kako i ne bi bio od ovakvog direkta, brzog kao munja, strašnog kao grom! Ili je njegova glava neosetljiva kao da je od drveta, ili Džoe više ne udara kao pre. Šampanjac penuša u njemu i umanjuje mu snagu...

Spiker briše znoj sa zajapurenog lica slobodnom rukom i neumorno nastavlja:

– Borba je toliko uzbuđljiva, tako dramatična, akcije toliko brze da ni najbrbljivija žena ne bi uspela da vam ih opiše. Ovo je meč koji se ne zaboravlja. Kosa mi se diže na glavi od udaraca koji pljušte po drugima. Da sam na njihovom mestu odavno bih bio mrtav! Zahvaljujem Bogu što mi je poklonio ovako brbljiv jezik, a ne bokferske rukavice!.. Evo ih opet na ringu. Šesta runda je otpočela. Stari Džoe se još uvek sjajno drži. Njegove pesnice sevaju pod svetlošću reflektora, ali pogađaju samo prazan prostor. Mišel Kriše je odnekud nabavio federe i sakrio ih negde u nogama. Toliko se klata da ga je nemoguće pogoditi.

Izgledalo je da ga već vidim kako pada, pokošen, a on se već smeši na drugom kraju ringa i uzvraća udarce mitraljeskom poljbom. Njegovi krošei, plasirani vešto i precizno, izazivaju zvezde pred Džoevim očima. Crnac, međutim, još uvek ima inicijativu u svojim rukama. Kada bi se sada meč završio proglasili bi ga pobednikom. Poena ima punu vreću. Ali Kriše ima pred sobom još devet rundi... Lepa fora!

Dok navijači drhte pored radio aparata, ne dižući se od uzbuđenja, spiker zastaje za trenutak da popije čašu vode. Usta su mu suva, grlo ra peče kao da guta vatru. Ima, uostalom, vremena da predahne, jer se i bokseri odmaraju u svojim uglovima, dok menadžeri i sekundanti posluju oko njih, užurbano, vešto, iskusnim i dobrim proračunatim pokretima.

Sedma runda! – produžava spiker. – Džoe Noks je ostao u svome uglu. Stari šampion je, dakle, umoran. Mora da se sada gorko kaje što je popio čitavo more šampanjca. Ali kad je neko uvek tako žedan kao on, onda mu ni Okean ne bi bio dovoljan!.. Sada plaća ceh svojih strasti. Mišel Kriše mu prilazi lakim, gipkim koracima, fentira ga levom, izvlači ga ka sredini ringa i kao da ga namešta za udarac desnicom. Ali Džoe Noks je iskusan i lukav. Teško ga je navući na tanak led. On se odmara i dobro čuva svoje lice. Pa ipak, jedna serija udaraca bubnja po njegovim grudima, pogađa ga u srce, završava se u pleksus.

Crnac se mršti kao da je popio ricinus. Ali njegove muke tek nastaju. Srbin je veoma opasan kad izlazi iz klinča. Aperi se i demoliraju lice protivnika. U Džoe Noksa neće se više zaljubiti nijedna lepa devojka. Jer lice mu je čvornovato, isečeno, umrljano krvlju. Još malo pa neće valjati ni Bogu ni ljudima!..

Spiker umorno seda na stolicu, ali govori dalje, bez prestanka. On daje znak jednom novinaru da se odmakne malo dalje, jer mu smeta zvuk pisaće mašine. Novinar mu čini po volji. To je Žorž Degranž, najčuveniji pariski stručnjak za boks. Evo šta on piše u svom izveštaju o osmoj rundi:

– Petnaestu rundu uopšte nećemo gledati. Nećemo zato jer se neće održati! Daj Bože da se ovaj sjajan meč produži još malo, bar do dvanaeste runde. Odavno nisam uživao tako iskreno, tako spontano u jednoj bokserskoj borbi kao sada, pišući ovaj izveštaj. Sve odlike bokserskog sporta ispoljuju se pred našim oduševljenim očima. Oni koji su ostali kod kuće izgubili su vrlo mnogo. Ko zna koliko će vremena opet proći dok prisustvujemo jednoj ovako uzbuđljivoj borbi.

Čuje se znak za početak osme runde. Jadni Džoe, žao mi ga je! Takav bokser se ne rađa svaki dan. Igrao se sa svojim protivnicima čitavih deset godina, a sada se drugi igra njime! Mišel Kriše, pravi delija, kao od brega odvaljen, boksuje u osmoj rundi kao da je meč tek sada počeo! I to on, koji se kao nekim čudom spasao nokauta u drugoj rundi!

Sada navaljuje levicom, plasira odjednom po tri udarca. Desnom, ne radi ništa. Ali kad je pokrene, sve će biti gotovo. Šampiona sveta odneće u svlačionicu. Želeo bih samo da se to dogodi što docnije, da bih imao prilike da se što više divim budućem prvaku, kome je ovo poslednji meč.

Još jedan minut preostalo je do kraja osme runde. Ne bih voleo da se nađem mesto staroga Džoa na ringu. On je prinuđen samo da se brani. Traži spas u klinču, visi na konopcima, beži po ringu, ali ga svuda stižu dugačke ruke protivnika, uništavajući sve sigurnije u njemu svaki tračak otpornosti i životne snage!

– U sledećoj rundi predviđam kraj!

Brzim pokretom novinar je izvadio ispisanu šlajfnu iz mašine i pružio je svome pomoćniku, koji je otrčao na telefon da je izdiktira redakciji. Nešto docnije na pariskim bulevarima svet će radoznalo da guta očima o poslednjim trzajima šampiona, koji već deset godina suvereno vlada bokserskim ringom.

Bam!

Džoe Noksa se s mukom podigao sa stolice. Bio je iznuren i sve ga je bolelo. Ah, da je imao samo čašu šampanjca! Jednu jedinu čašu tog penušavog pića, da okvasi grlo, da ovlaži naduvene, ispucane usne. Pokazao bi on već tom dečaku koji se šepuri kao paun. Dao bi sve za to malo šampanjca, sav honorar koji će primiti od meča. Nekoliko gutljaja ulili bi mu novu snagu, razbistrili bi mu pogled, povratili bi mu samopouzdanje. A snaga mu je toliko potrebna. Jer on se ne bori samo sa Mišelom Krišom. Njegov protivnik je mnogo podmukliji, opasniji, strašniji. On se bori sa starošću!

Lice mu se grči od bola, usta nemoćno otvaraju, gutajući pohlepno vazduh, ruke mu postaju sve teže, pokreti isprekidani, pogled molećiv. Njegove zenice vapijaju za čašom alkohola, za tim eleksirom njegovog izmučenog tela.

Fljas!

Levi direkt pogodio ga je posred lica. Seva mu pred očima i bruji u ušima, tutnji u glavi. Širom otvorene zenice ugledaše, međutim, vedro lice protivnika. Još sveže, bez bora, orošeno znojem. S poslednjim atomom snage jurnuo je. Ispružio je ruku i svom preostalom snagom nasrnuo napred.

Mišel je čekao taj momenat. Već devet rundi on vreba povoljnu priliku. Izmakao je vešto udarcu, koraknuo u stranu, okrenuo se munjevitom brzinom, tako da mu je protivnik došao sa strane, s profila, posrćući, povučen napred promašenim udarcem. Zakačio ga je desnim krošeom u vrh brade. Bio je to tako brz udarac da ga mnogi nisu ni zapazili. Videli su samo kako se crno telo srozalo na pod. Odjeknuo je tup pad, dopraćen usklikima gomile.

Miloš se povukao u svoj ugao i naslonio se na konopce. Ispod njegovih nogu stajala je Ani, blistava lica, nasmejana, zažarenih obraza. Klicala je:

– Mišele, dragi, ljubim te!

Okrenuo se i pogledao u nemoćno telo na podu. Sudija je baš dovršavao brojenje:

... devet... deset... aut!

Raširio je ruke otsečnim pokretom nad bivšim šampionom, pritrčao Milošu i podigao mu desnu ruku uvis.

– Nasmijan, Miloš se opijao ovacijama koje su ga okruživale. A zatim se odjednom otrgnuo od sudije, preskočio konopac i sručio se pored spikera, koji je uplašeno rukom štitio svoj mikrofon. Našao se pored Ani i čvrsto je zagrlio, spajajući svoje usne sa njenim.

Spiker ih je gledao potsmešljivo i završio je svoj izveštaj.

– Dok Džoe Noksa odnose u svlačionicu, novi šampion sveta doživljuje već svoj prvi poraz: Potpuno je grogi u naručju svoje verenice, koja ga svojim rumenim, sočnim usnama, uspavljuje sigurnije od najjačeg udarca!..

(Kraj)